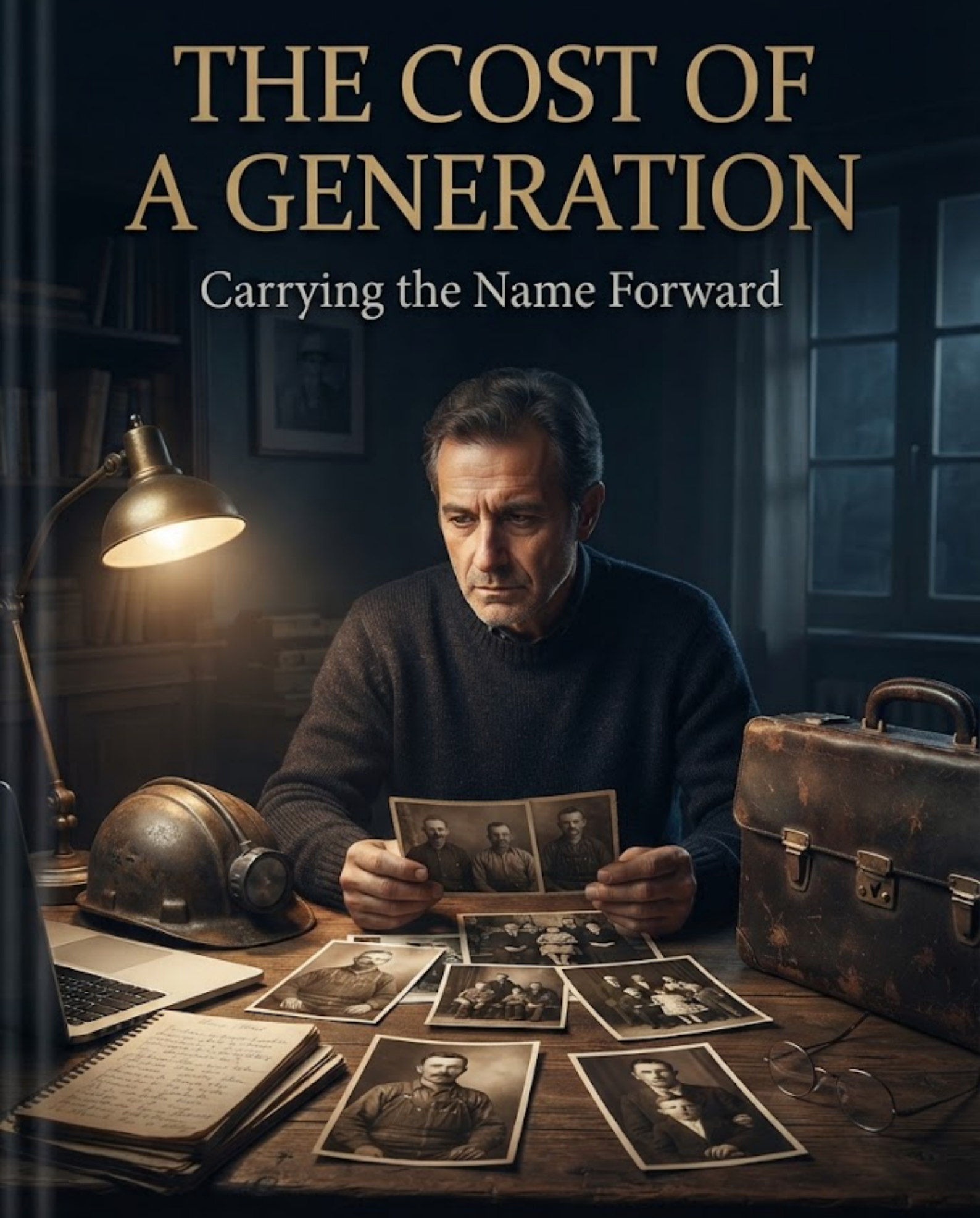
THE COST OF A GENERATION

Carrying the Name Forward

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: ANG HALAGA NG ISANG HENERASYON

Hindi karaniwang araw ang araw na ito. Isa itong yugto ng panahon kung kailan ipinagluksa ko ang pagkawala ng aking ama. Nagnilay ako, inisip ko ang aking lolo, at sa aking isip ay tinanong ko silang dalawa ng iisang tanong: bakit ninyo ako iniwang mag-isa upang ingatan ang pamana ng pamilya Frega at gawing isang henerasyon ang pangalan nito?

Inialok sa akin ng aking manugang na si Sharon ang kanyang balikat upang iyakan. Inaliw niya ako, batid na ang nasa harap ko ay hindi madaling gawain ni masalimuot, hindi isang kislap ng henyo ni isang gawa ng pagkamalikhain, kundi, sa totoo lang, isang imposibleng misyon. At sa ngayon, napagtanto ko na rin iyon.

Pakiramdam ko ay ipinagkatiwala sa akin ang pagdadala nito pasulong, simula sa mga hirap ng buhay ng aking lolo, isang minero sa loob ng apatnapung taon, at sa buhay ng aking ama, isang salesman sa loob ng apatnapung taon. Ako naman ay nag-alay ng labingwalong taon ng aking propesyonal na buhay sa isang inang lagi kong hinangaan at iginalang, at mula sa kanya ay natanggap ko ang bawat aral na maibibigay ng isang buhay: ang mga aral na kinailangan upang maging kung sino ako ngayon, bagaman wala akong ideya kung sino ako bukas.

Siya ang Inang GILLETTE.

Pagkatapos ay muli kong naramdaman ang pamilyar na kamay sa aking balikat, ang gumagabay sa akin at nagtutulak sa akin patungo sa mga bagay na di-maisip: isang audio recording sa website, pagkatapos ay dalawa upang patakbuhin ang mga unang pagsubok, pagkatapos ay lima upang makita kung kakayanin ng sistema, pagkatapos ay sampu, sa iba’t ibang wika, upang makipag-usap sa mga tao.

At bakit ang lahat ng ito?

Ang Amerika ang aking tahanan, kahit hindi pa ako pumipili ng tiyak na destinasyon sa sandaling ito. Ang Pransiya ang naging tahanan ng pamilya ni Lolo Camp.
Ang India ang lupang sinilangan ng pandaigdigang pinuno ng brand, isang tagapanguna na sumusunod sa napakaraming Amerikano bago siya.
Ang Brazil naman ay nag-alay ng pinakamahusay na babaeng maibibigay nito, na tumulong gawing tunay na pagkilala sa kababaihan ang isang brand na isinilang para sa at nakalaan sa mga lalaki, matapos ang isandaan at tatlumpung taon ng kasaysayan. Sa huli, halos laging mga babae ang nagpapasya sa pagbili, at kung wala sila ay hindi magiging posible ang alinman dito ngayon.
At sa wakas, ang Italya, kasama ang mga mandolin at gitara nito, ang mga instrumentong pinakamamahal para sa mga harana sa ilalim ng mga balkonahe, itinatanghal sa kahilingan ng mga nagmamahalan. At ang mga direktor ng mga haranang iyon ay laging ang parehong dalawang lalaki: ang aking ama at ang aking lolo.

Ang mga di-malilimutang Frega.

Tiningnan ko ang kanilang mga larawan at nagpatuloy sa pag-iyak. Mabuti na lang at mag-isa ako, dahil nagpunta sa tabing-dagat ang mga bisita.

Pagkatapos ay dumating ang sorpresa ng araw: ang paglalagay ng isang walong-minutong video ng aking sarili, walang audio, sa pahinang Contact.

Ngunit ano ang ibig sabihin nito?
Hindi ko pa ito naunawaan, at marahil ay hindi ko ito agad mauunawaan. Ngunit tiyak kong mauunawaan ko ito mamaya, gaya ng madalas mangyari.

Samantala, iniwan ko na ang musika sa YouTube na sumasama sa akin sa aking mesa sa loob ng maraming taon, at mula ngayon ay pinakikinggan ko na lamang ang musika ng sarili kong website. Naging kakatwang pamilyar na ito, na para bang lagi ko na itong kilala, halos na para bang gusto kong kumbinsihin ang sarili ko na isa itong himnong nakalaan sa mga wala na rito.

Paalam, mga matatanda ko.
Ferdinando